

Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt két hétben több esküvői előkészítőt is tartottam, ahol szóba került, elmondták a párok is, hogy nem vagyunk egyformák, sokban hasonlítunk, mégis összeköt bennünket valami láthatatlan erő: a szerelem, a szeretet.

Amikor az ökumenikus imahétre készültünk, még január elején, akkor a budafoki lelkészekkel leültünk és én a bemutatkozásomban elmondtam, milyen jó lenne, ha egységben tudnánk megjelenni a közösségek előtt. Jézus is azért imádkozott, hogy egyek legyenek. Nem egyformának kell lenni, ahogy egy férfi és egy nő sosem lesz egyforma, de mégis létrejöhét közöttünk az egység, ahogy a házasságban is, egy láthatatlan erő, az Istentől jövő szeretet hatására. Jézus szavai szerint, ekkor valósul meg az is, hogy elhiszi a világ, hogy kicsoda ő. A hetekben több rossz hír is érkezett, amikor arról számoltak be, hogy házasságok tönkrementek, hogy két ember egysége megbomlott. Olyan párokról is kiderült, akikről mindenki azt gondolta, hitte, hogy mindenkivel megtörténhet, de velük biztosan nem. Az egység képlékeny akkor, ha az alapokra nem figyel oda az ember. Ahogy egy épület is összeomlik, ha az alappal valami történik. Az alapozás nagyon fontos munka az építkezésben. Nem használhatunk hozzá akármilyen anyagot. Nem mindegy, hogy mire építünk. És igaz ez az ember személyes életében, házasságában, és igaz az Istennel való kapcsolatában is. Kire, mire építed az életed?

Antoni Gaudí barcelonai Sagrada Família temploma, nem csupán egészen különleges formavilágáról híres, hanem arról is, hogy lassan 150 éve épül, és még mindig alig a fele van kész, a 17 tervezett torony helyett csupán 8 torony áll. A templom építéséhez ma már csúcstechnológiát használnak, de még így is hosszú időbe telik a befejezés.

Az újszövetségben gyakran olvasunk arról, hogy a gyülekezet és benne a hívő ember élete is egy ilyen folyamatos templomépítés. Nem készül el, folyamatosan halad az építkezés, de még ha azt is mondaná valaki, hogy kész, akkor kiderülne, hogy kicsi. Sokszor viszont háborúk, nehézségek akadályozzák a munkát. Az ember életében a betegség, a fájdalom, a törések beárnyékolják ezt a folyamatos növekedést, viszont a legtöbb esetben új lendületet is adhatnak az építkezésnek. Az oltár előtti igében arról hallhattunk, hogy most van itt az építkezés ideje, most van itt az idő meghallani az örömhírt és elindulni a hitben való növekedés útján, mert lehet, hogy holnap már késő lesz.

Mai igehirdetési alapigénk a Szentírás egyik olyan könyvéből való, ami az egyik leghíresebb, mégis az egyik legkevésbé ismert könyv. Azt, hogy a Római levél szerepel a Bibliában sokan tudják. Talán még az is ismert, hogy a reformáció elindulásában nagy szerepet játszott. Luther ebből a levélből értette meg, hogy nem a cselekedeteink miatt fogad el bennünket Isten, hanem egyedül a Jézus Krisztusba vetett hit az, ami elvezet bennünket öhozzá. A levél körmondatai és sokszor nehezen követhető logikája viszont sokakat visszariaszt attól, hogy mélyebben belelapozzanak. Ma nem kell túl mélyen belemennünk, mert az első fejezetből való alapigénk. Nézzük meg, hogy miről is szól ez a bevezető.

Először is: miért írja Pál a római levelet?

A 10. versben ezt olvassuk: *szüntelenül kérem imádságaimban, hogy Isten akaratából egyszer már el tudjak menni hozzátok.* Pál tehát római utazását készíti elő ezzel a levéllel, mert még nem járt Rómában, a világ fővárosában. Miért akar elutazni? Erre az ApCsel-ből kapunk választ (23,11): *A következő éjszaka pedig odaállt Pál mellé az Úr, és ezt mondta: „Bízzál, mert ahogyan bizonysgot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonysgot tenned!*

Ezzel kapcsolatban három dolgot mond Pál: *Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok.* Tehát tartozik azzal, hogy elmenjen és bizonysgot tegyen. Tartozik vele Istennek, és a Rómában élő keresztyén közösségnek, akikről az is megtudjuk itt, hogy görögök és barbárok. A két kategória: akik tudnak görögül, és akik nem, jól mutatja a keresztyének helyzetét Rómában. Vegyes társaság voltak, nagyon különböző emberek, akiket mégis összekapcsolt valami, vagyis inkább valaki: a megváltó Jézus, és a benne való hit.

A második: *Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.* Nem csupán azért szeretne Pál Rómába menni, mert adós, mert tarozik ezzel, hanem azért is, mert elhatározta, kész rá. Miért kellett felkészülni? Ezt a levél további részeiből megtudjuk: azért mert nem volt egyszerű a római keresztyének helyzete. Nem volt egység. A Rómában élő keresztyéneket nem úgy kell elképzelni, hogy több százan összegyűltek templomokban, hanem úgy, hogy több tucat kis házi közösség voltak. Akik sokszor egészen máshogy éltek meg a hitüket, és ami a legfontosabb: hiányzott az egység. Leginkább két csoport a zsidókból lett keresztyének és a pogányokból lett keresztyének álltak hadilábon egymással. Nemhogy vitatkoztak, de nem is beszéltek a másikkal.

Manapság nem több tucat, hanem több millió keresztyén éli így az életét. Otthon, csendes magányában. „Az a lényeg, hogy hiszek.” Rengetegen magyarázkodnak nekem, azt mondva: Isten úgyis azt nézi, hogy milyen ember vagyok. Én itthon mindig megnézem a tévében az istentiszteletet. Nem kell nekem templom ahhoz, hogy higgyek.

Ez így van, a hithez nem kell templom. Viszont a hitben való növekedéshez igen, és erről beszél Pál, ez a leglényegesebb dolog, amiért Rómába szeretne menni, és ezt fogalmazza meg mai alapigénkben: *Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”*

Nézzük most meg részleteiben ezt az igét:

Nem szégyellem az evangéliumot... mondja Pál. Miért kellene? Felmerült benne? Pál itt Jézusnak a következő mondatára utal: *Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.*"

Mit jelent szégyelleni az evangéliumot. Azt, hogy bezárkózom a magam kis hitébe, életébe, és azt gondolom, hogy ez így rendben van. Ezt gondolták a Rómában élő kis közösségek, ezt gondolja a ma „hiszek a magam módján” embere, de ezt gondolja a templomba járó gyülekezeti tag, sőt a lelkész is, amikor nem ragadja meg a lehetőséget az evangélium megosztására.

Manapság mindent megoszt az ember. Azoknak mondom, akik nem élnek a facebook világában: az internet arról szól, hogy a világ összes számítógépét összekössék. Az összekötött számítógépeken keresztül mindenféle információt lehet küldeni egymásnak. Ennek legegyszerűbb módja, hogy virtuális levelet küldünk a másik számítógépére. Néhány másodpercig tart, amíg ez a levél megérkezik mondjuk Amerikába, vagy éppen Kínába. Vannak olyan oldalak, ahol segítik ezt a kommunikációt azzal, hogy ismerősöket lehet keresni, és ha megtaláltuk, akkor 10,20 vagy 600 ismerős egyszerre láthatja pl, ha írok egy levelet, hogy kislányom született. erre ők is reagálhatnak, úgy mondják lájkolhatják. Az információs társadalom nagy találmánya a megosztás. Az internet már a nagyon okos telefonok segítségével mindig nálunk lehet, és bármikor bármilyen helyzetben megoszthatjuk az érzéseinket, a gondolatainkat, a történéseket. De vajon megosztjuk-e az evangéliumot? Nem a Biblia sorait egyszerűen, hanem a bennünk élő evangéliumot, azt az örömhírt, amit mi magunk megtapasztaltunk az életünkben.

Pál azt mondja: *nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére...*

Pál szavai mögött azt is meg kell látnunk, hogy miért szégyelli az ember az evangéliumot? Két dolog miatt: egyrészt azért mert az emberek ezt bolondságnak tartják. Erről részletesebben beszél a korinthusi levélben. A másik, hogy én tartom magam alkalmatlannak arra, hogy továbbadjam, mert nem olyan az életem. Mert nem tükrözi mindazt, amiről ez evangélium szól.

Pál erre azt mondja: Nem az a fontos, hogy ki mit gondol, sőt az sem fontos, hogy te mit gondolsz magadról, az evangélium nem te vagy és nem mások, az evangélium Isten ereje. Erő van benne, ami akkor is le tud dönteni valakit a lábáról, ha az gyenge, törekeny, bűneit ismerő cserépedényen keresztül érkezik hozzá. Sőt olyanokat is meg tud győzni, akik kinevetik, gúnyolják az egészet. A legjobb példa erre maga Pál, aki üldözte a keresztyéneket.

Miben áll ez az erő? Abban, hogy *Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe*

Isten igazsága. Egy sokszor félreértett fogalom.

Pilátus azt kérdezi Jézustól: mi az igazság? A tévésorozat szállóigévé vált mondata pedig azt mondja: „az igazság odaát van”. De a szólásmondás is megerősíti ezeket: nincs igazág a földön.

Mi az igazság? Jézus nem válaszol rá Pilátusnak, de az evangéliumból megtudjuk: Jézus magáról mondja: *én vagyok az út, az igazság és az élet.*

Az igazság, az Isten igazsága tehát Jézus.

Az igazság másik oldala pedig, az, hogy én egy bűnös, halálra méltó ember vagyok. Sokszor teszik fel a kérdést: Isten nem tehetne volna meg, hogy egyszerűen megbocsát és kész, minek ez a keresztség, meg áldozat dolog?

Szétesne a világ, ha Isten ezt tenné. Amikor valamit megígérek a gyerekeimnek, és nem teljesítem, akkor a gyerek elveszíti a bizalmát bennem. Megszakad a kapcsolat. Isten azt mondta a bűn következménye a halál. Mindenkinek, aki bűnt követ el, legyen az bármilyen picike is, meg kell halnia. Istennek ehhez következetesen ragaszkodnia kell, ha nem tenné, akkor felborulna a rend, akkor atomjaira hullana a világunk. De Isten nem ezt teszi, hanem egy másik utat választott: elküldte a fiát, hogy ő haljon meg helyettem. Ez az igazság. Isten igaznak fogad el engem, bűnöst azért, mert a fia meghalt helyettem. Nincs más, amit tehetnék, legyek bármilyen jó ember, csak egyetlen kiút van: ez pedig a Jézus Krisztusba mint a helyettem meghalt bűnbakban való hit.

Ennek a hitnek a következménye pedig a hála. Ahogy az ember hálás annak, aki kiségitette már őt valami nagy bajból, és azt mondja neki: hálám örökké üldözni fog. Így kellene, hogy üldözze a mi hálánk is Istent. Ennek a hálának a gyümölcse az, amit Pál így fogalmaz meg: hitből hitbe.

Az én benne való hitemből kaphat a másik is hitet. De fokozás is ez, hitből hitbe, egyik lépcsőről a másikra fejlődve, folyamatosan növekedve.

Pál a római kis gyülekezetek egységét szeretné munkálni, és ebben elmondja, hogy mi a legfontosabb, mi az amihez, mint alaphoz mindig vissza kell térni.

Nem egyformának kell lenni az egységhez, hanem ebben az alapon kell egynek lenni, és növekedni. Néha lebontani azt, ami nem oda való, aztán elkezdni újból az építkezést, tudva azt, hogy nem az épület, hanem maga az építkezés folyamata a fontos.

Az igaz ember hitből fog élni. – Habakuk prófétát idézi itt Pál. És ősi igazságot mond ki. Csak a hit az, ami az életet munkálja ebben a világban. Minden összeomlik, ha nem a hitből indul ki az építkezésünk. De minden helyreáll és épül akkor, ha összeköt minket a szerelem. Az a szerelem és szeretet, amit Isten akkor mutatott meg Jézus Krisztus keresztségében, amikor még bűnösök voltunk.

Most van itt az idő ebben a szeretetben elmerülni, és elindulni a hit útján. *Íme, most van a kegyelem ideje, íme most van az üdvösség napja.*